

fényesi TÓTH JÁNOS

Mifelénk lassú vonatok járnak

Mifelénk lassú vonatok járnak.
A fények felszántják újra és újra a
töltés sebhelyeit. Mit eldobált
magától a lélek, a test sosem
feledi. Megroncsolva hever oldalára
dőlve egy konzervnyi életben maradás,
maradékot lakomázik ma a szenvedés.
Ahogy mondom, mifelénk lassú vonatok
járnak. Úgy viszi, vonszolja magát, mint
fáradt nagyanyám föl-föl a mennybe,
eleinte a harmadikra, hol egyszer laktunk.
Nehezen és szuszogva jár, tudván, hogy
már csak pár perc az állomás, a végső,
de pillantásra még visszatekint az ülés
súlyos ürességére keresni, amit ott feledett.
Hiába, hiszen mifelénk lassú vonatok
járnak, lassú így még az ott feledés is.
Nem látni, amíg eszünkbe nem jut, amit
unos-untalan kerestünk. Pedig ott
simul sztaniol lényével az az édes semmiség
is, mit remegve bontott szét a mohóság
évtizede, kopott is akár rajta a szó, és
émelyítő pára lengi körbe, mint lepedő
szaga lázas savanyú éjek után a reggeli
minek –ébredésnek! Amikor felénk
lassú vonatok járnak, akkor van ideje
a rohanásnak! Széles utakra bámul
a kerekek vaksága, kábán vesztegel
laprugóin a rezzenő vágyakozás! Hogy
szaladna, s hagyná meztelen rozsdáját
kócolni a szélle! De mifelénk lassú vonatok
járnak. Kábel útvesztőkbe fut a szándék,
olykor még álmodik, megidéz sors-kacér
esteket, kanyar-sikoltásokba veti hitét,
meglesi a hold bódulatát, sárga lepkék
szárnyairól repülést irigyel, megsirat
minden elmaszatolódott bogárnyi érintést,
végül megáll, önlétére virrasztja a hajnalt,
s kijózanodva félelmeitől, marad a
síneken. Olykor maga sem tudja, miért.

Mert voltam erős is

Mert erős is voltam, míg nem tudtam erősségeim,
tudtam sírni is, mert nem ismertem gyengeségeim.

Mert én mindig olyan vagyok, ahogy te látsz
magadnak! Van, akit Isten csak úgy leköpött a
földre, kábán lép, tétován néz szét, s nem
hisz a költők ábrándjainak. A sors kegyes ahhoz,
aki süketnek születik! Most, hogy időm lejár, és
függöny mögötti múltamra nem ömlik már fény,
tudom, sokszor, - mint szélben papírlapok -
csak éltem. Mert csak így tudtam, és bocsásd
meg a bűneimet, mert nem tudtam mi a bűn!

Szempillámmal söpörtem apró szálakat karokon,
kék verseket láttam, és fekete dombokon vitt
piros széle az aszfalton alvadt vér hajléktalanságának.
Fák leomló halvány brokátja alá bújtak árvaságukban
a megfélemlített akaratok, és egymáshoz lapulva
suttogták ember neveit a szenteknek. Ott voltam,
mert nem tudtam hol kell lennem. Félttem is, mert
nem tudtam mi a félelem!

Mint ködben a fény, csak romboltam, de utam
nem lett világosabb. A virág, amit nem téptem le,
hajlása az útnak, árnyéka a keresztnek, mind
bennem élte túl ötvenhat évem, velem száll
meg nem tett dolgaink alvó tejútjára, s mit nem
hallasz az est csöndjében, bennünk átkozódik,
visszhangzik szüntelen. Túllépünk, egyszer mind
túllépünk a vágyakon. Látomásos, kibogozhatatlan
én jogosultságok és gyarló emberségek kövületei
körültünk, s bennünk mindenfelé. Pedig ember is
voltam, mert nem tudtam, hogy kell embernek lennem,
és ütöttem is, mert nem tudtam, mi az ütés.

Mert nem tudtam mi a temetés, szép betűket írtam
fehér lapokra, és megbotlottam, mert nem ismertem
akadályt sehol. Enyém volt minden, mert nem tudtam,
hogy semmim sem lehet, és elvettem, amit tudtam, mert
nem tudtam, hogy el tudom venni. Szóltam, mert nem
tudtam mi a csend, és hadakoztam, mert nem
ismertem a békeesség nyugalmát. Tüzet szítottam, mert
nem ismertem a kristály hideg józanságát.

Már gyenge lettem, mert láttam, oktondi lettem,
mert tanultam. Már nem tudok semmit. Most élek.

HÉZSÓ FERENC | KÉNYSZERPÁLYÁN | 1988